

kend. „Zoete Heleentje heeft nu een ander moesje gekregen.” Een traan schoot in haar oog, gleed langs haar wang en drupte op 't gezichtje van het slapende kindje. Ze keek er naar, even trilde haar mond en toen, heel voorzichtig, kustte ze hem weg. Het meisje liet een oolijk geknor hooren en verleid door de warmte van het holletje waarin het lag, onbewust de warme borst bij zich wanend, rondde het de lipjes tot een zuigbeweging.

„Ja lieverd, je krijgt je fleschje hoor.”

En het kindje omvatte met beide handjes de flesch, sloeg als in verbazing de oogjes op om het harde, gladde en zoog de kostelijke melk smakkend naar binnen. Als het zich zat gedronken had zakte het met een vergenoegden zucht in slaap. De vrouw legde het voorzichtig in 't wiegje, dekte het zorgzaam toe, deed het gazen sluier er over en verliet de kamer op de teenen.

„Zoo” fluisterde ze met een verheerlijkten glimlach. Stil zat ze in den rieten leunstoel in de voorkamer tegenover Heleentje's grootmoeder.

„Slaapt ze?”

Ze knikte.

Een diepe stilte daalde in 't kamertje.

De dagen werden korter en stiller. Het roezige leven van den zomer bond in en keerde zich naar binnen, inslaand tot kracht en blijheid voor een volgend jaar. En de band werd inniger. Heleentje begon te kijken en op een dag lachte het tegen haar. Toen zwol de jubeltoon uit het hart naar haar mond en zong ze den ganschen dag. Zoo was het geworden als iets geheel eigens, als iets zoo vertrouwds en zoo echts, dat er oogenblikken waren waarin ze verward bepeinsde, dat het eigenlijk niet haar kindje was.

Maar de zusterliefde die hen bond en de liefde van de zuster tot den man... Zoo weefde ze een net van stille gedachten, die hen allen omvatten.

Toen Heleentje twee jaren werd wist de vrouw zich niet goed meer te herinneren dat er eens een tijd was voor haar zonder kindje. Soms deed een trek van diep nadenken of 'n flakkerend licht in de oogen van haar moeder een verren angst in haar opstaan. Maar ze verjaagde hem met trillende handbeweging en lachte later om eigen dwaasheid. Het kon toch nooit meer anders worden. Het was al twee jaar geleden dat hij vertrokken was en nooit had men meer iets van hem vernomen. Misschien...

Op Heleentjes derden verjaardag weerklonk geknerp van grint in 't voortuintje, daarna een lichte tik op de voordeur.

Ze werd lijkleek, begaf zich met trillende knieën naar de deur. Aarzelend deed ze open. Hij stond in de deuropening.

Ontzet staarde ze hem aan.

„Daar ben ik,” zei hij rustig, haar vol aanziend en verrast door de gelijkenis met de andere. Even streek hij met de hand over het gegroefde voorhoofd. „Dat is alles lang geleden,” dacht hij.

„Kom binnen,” zei ze eindelijk heesch.